

rig. Naar det erede Medlem mente, at jeg ikke har noget Kjendskab til veterinært Lilsyn i Sverrig, skal jeg villig indrømme ham, at jeg ikke har personligt Kjendskab dertil, men jeg har læst i Bladene, hvorledes Forholdene der ere, og jeg har personligt talt med Mænd, som have reist i Sverrig og temmelig nøie kjende Forholdene der, saa at jeg derfor tror, at, hvad jeg har anført, er rigtigt, navnlig at Dyrlegerne i Sverrig ere spredte saa vidt omkring, at der kan være 6—7—8, ja maasse indtil 10 svenske Mil mellem dem, og saa er det berettiget at anføre, at selv med det alleromhyggeligste Lilsyn kan der ikke der være det Lilsyn, som vi kunne have her i Danmark. Den erede Ordsfører har allerede bekyt, hvad det erede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds ansøgte med Hensyn til, at jeg havde et andet Syn paa, hvad Følgen kunde blive af, at vi stoppede Indførselen af svensk Kvæg, hvad Virkning det kunde have for os med Hensyn til Udførselen af Kvæg til England. Jeg tror, at det er saa tydeligt oplyst nu af den erede Ordsfører, at jeg ikke behøver nærmere at opholde mig derved. Jeg tror rigtignok, at, naar vi — hvad Erfaringen har viist, er muligt, — kunne overholde Grændsen mellem Sylland og Slesvig, over hvilken Kvægudførselen nu i Nar og Dag har været stoppet, saa at der ikke maa føres Kvæg fra Slesvig til Sylland, naagtet vor Udførselshavn Søbjerg ligger saa kort fra Grændsen, kunne vi ogsaa overholde noget Saadant her, hvor Drefund ligger imellem. Det tror jeg maa staa fast. Naar det erede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds bebrejdede mig, at jeg havde anket over Lilsynet her med Udførsel af svensk Kvæg, der kommer hertil paa svenske Skibe og overføres af Skibe, der gaa herfra til England, saa tror jeg, at jeg er berettiget til at have Tvivl om, at Lilsynet dermed er saa tilstrækkeligt, som det er ønskeligt og maasse nødvendigt. Jeg har været Dienvidne til, at Kvæg, som er kommet hertil i Dampbaadene fra Sverrig, er blevet umiddelbart derefter ført over i Skibe, der skulle gaa til England, og de saa Minuter, der ved en saadan Leilighed ere til Raadighed, vilde med nok saa dygtige Dyrleger og nok saa skarpt Lilsyn efter min Mening ikke være tilstrækkelige til at give Garanti for, at det ikke lader sig gjøre — jeg vil ikke sige, at det er passeret, men det kan passere, det fastholder jeg —, at der dog bliver overført sygt Kvæg fra Sverrig i de Skibe, der gaa herfra til England under dansk Flag. Naar vi vide, at vort Kvæg, naar det kommer til England, er i Karantæne i mindst 12 Timer, inden det maa overføres i Fernbanevogne, synes jeg, at det er ligesaa berettiget her at fastsætte ide mindste en Karantænetid, inden det fra Sverrig overførte Kvæg affiktes til England; det gaar jo paa vort Ansvar og for vor Regning og Risiko, kunne vi godt sige, da det gaar i Skibe under dansk Flag sammen med

vort. Det bliver ellers, som den erede Ordsfører udtalte, Danmark, der kommer til at lide, hvis der skulde passere Noget af den Art, smitsom Sygdom eller Dignende, naar Kvæget kommer til England.

Jagerslev: Jeg tror ikke, at der just er nogen egentlig principiel Uenighed mellem det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og mig; i det, som det erede Medlem sagde til sidst og som han pointerede som det Steb, hvor Uenigheden skulde ligge, ligger den ialtsald ikke. Det erede Medlem sagde, at, naar det var godtgjort, at Isoleringen var hensigtsmæssig for os, skulde vi gaa til den. Ja, det er jeg ganske enig i, men jeg tror ikke, det er godtgjort, idet der kan anføres mange Grunde for at holde Fællesskabet vedlige, medens det ikke er godtgjort, at Isoleringen er hensigtsmæssig og nødvendig. Dernæst sagde det erede Medlem, at han forlangte en saadan Kontrol med det svenske Kvæg, der førtes i danske Skibe, at den maatte siges at være saa betryggende som muligt, og deri er jeg ogsaa fuldstændig enig; jeg har kun sagt, at man i Diebliffet skulde lade det blive ved det Bestaaende, altsaa ikke gaa videre, og specielt er jeg af den Mening, og fordi vi jo nu kunne vente en nærmere Undersøgelse af det hele Forhold. Naar det erede Medlem i det Hele faar en vis Forskjel frem mellem os, større end fornøden, saa er det Noget, jeg slet ikke har tilstræbt; Lingen er, at jeg accentuerer den ene Side af Sagen, hvad jeg tror at have Føie til, og hvad jeg anser for fuldstændigt rigtigt, medens det erede Medlem accentuerer den anden Side af Sagen. Det erede Medlem har en gammel Kjærlighed til at hænge sig meget fast i de Udtryk, der blive brugte fra den modstaaende Side. Jeg vil bede det erede Medlem se paa Konsekventsen og ikke hænge sig i Ordene; men for Resten kan jeg ikke tro, at jeg skulde have sagt, at Sygdommen i Sverrig absolut vil angribe Dyr heri Landet. Har jeg sagt det, er det overmaade dumt sagt af mig og maa være en Fortalelse, thi det erede Medlem kan dog umulig tro, at jeg skulde have et saadant indskrænket Syn, at jeg kunde mene noget Saadant (Udførsel af Berg). Ja, jeg noterede det erede Medlems Ord i den Anledning, og jeg tror ikke at have hørt feil, men jeg finder det da heller ikke ganske tilladeligt at tro, at min Hovedanskuelse i dette Punkt skulde være den, som det erede Medlem angav den for at være. Det følger af sig selv, at jeg ikke har villet antyde Andet end, at der var en nærliggende Mulighed for, at Sygdommen i Sverrig kunde angribe Kvæg hertil Lands, og jeg tror, at Faren derfor endnu er tilstede. Det erede Medlem vilde ogsaa tillægge mig den Anskuelse, at vi i Storbritannien skulde garantere for det svenske Kvæg, som indføres dertil; ja, det er ganske morsomt, at